

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 190/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., V., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., PhD., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 32/2012 a jeho rozsudkom z 19. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2012 doručená sťažnosť M. K., V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 32/2012 a jeho rozsudkom z 19. júna 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 5 T 32/2012 z 19. júna 2012 na verejnom zasadnutí potvrdil schválenie dohody o vine a treste v trestnej veci obvineného J. V. predloženej prokurátorom Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „okresná prokuratúra“) 17. mája 2012 návrhom č. k. 3 Pv 397/11-20. Uvedeným rozsudkom okresný súd uznal J. V. vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka, ktorý mu bol podmienenečne odložený s určením skúšobnej doby 24 mesiacov. Poškodení – jedným z nich bol aj sťažovateľ – boli podľa § 288 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) s nárokom na náhradu škody odkázaní na občianske súdne konanie.

Podľa názoru sťažovateľa „v súdnom konaní došlo... k viacerým závažným pochybeniam týkajúcich sa nielen procesnoprávných ustanovení o trestnom konaní, ale postupom Okresného súdu... aj k zásahu do jeho základných práv a slobôd. Tým, že sťažovateľ nebol upovedomený o termíne konania verejného zasadnutia, ani mu nebol doručený rozsudok Okresného súdu... vo veci samej..., bolo mu zo strany súdu odňaté právo na spravodlivý súdny proces a možnosť konať pred súdom, garantované Dohovorom a Ústavou SR“.

Podľa slov sťažovateľa ako poškodenému v trestnom konaní mu „prináleží viacero práv..., ktoré však v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu nemohol realizovať, a to:

1. právo byť upovedomený o konaní verejného zasadnutia (§ 292 ods. 1 TP),
2. právo vyjadriť sa k návrhu (§ 295 ods. 1 TP),
3. právo uplatniť dôkazy (§ 295 ods. 2 TP),
4. právo urobiť konečný návrh (§ 295 ods. 3 TP),
5. právo na doručenie rozsudku v zákonnej lehote (§ 173 TP).

Zásahom do priznaných práv bola sťažovateľovi predovšetkým odňatá možnosť vyjadriť sa k schválenej dohode o vine a treste. Na verejnom zasadnutí mal sťažovateľ eminentný záujem poukázať na spôsobenú zdravotnú ujmu vzniknutú v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 22. 7. 2011 a na neprimeranosť uloženého trestu k povahe doživotných trvalých následkov.“.

Sťažovateľ „skutočnosť, že ho súd v konaní absolútne ignoroval, pociťuje... ako závažnú ujmu do jeho základných práv a slobôd a vníma ju ako pokračovanie negatívnych zásahov voči nemu ako obeti dopravnej nehody. Sťažovateľ mal legitímne právo očakávať, že súd rozhodujúci v trestnej veci pozná právo..., bude postupovať nielen v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, ale aj nadzákonných právnych predpisov a nedopustí sa žiadnych omylov. Povinnosť všeobecných súdov v právnom štáte je vykonať súdne konanie v medziach platnej a účinnej právnej úpravy. Spôsob, akým prebehlo verejné zasadnutie, vyvoláva pochybnosti o spravodlivom rozhodnutí a zapríčinilo u sťažovateľa vznik právnej neistoty. Uskutočnenie verejného zasadnutia Okresným súdom Trnava, č. k. 5 T/32/2012-153 je postihnuté závažnými vadami, ktoré predstavujú výrazný zásah do zásad dôstojnosti súdneho konania.

... úlohou všeobecných súdov je poskytovať právnu ochranu ohrozeným a porušeným záujmom a tým zabezpečiť dôsledné dodržiavanie základných práv a slobôd. V čl. 6 ods. 1 Dohovoru sú stanovené tri prioritné požiadavky, ktorými dochádza k napĺňaniu predmetného ustanovenia , a to spravodlivosť, verejnosť a rýchlosť. Ak Okresný súd Trnava vydal v trestnom konaní rozhodnutie, ktorému predchádzalo konanie v zjavnom rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, je možné dospieť k záveru, že bolo postupom a rozhodnutím súdu porušené právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces a jeho právo na súdnu ochranu. Súdne konanie preto možno zhodnotiť ako nespravodlivé. Nakoľko sťažovateľovi nebola umožnená účasť na verejnom zasadnutí, tým konajúci súd neposkytol sťažovateľovi priestor na realizáciu jeho práv vyplývajúcich z relevantnej právnej úpravy.

... namietaným postupom Okresného súdu Trnava sa porušili práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu (právo na prístup k súdu) zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a to tým, že nemal možnosť zúčastniť sa verejného zasadnutia v zmysle § 46 ods. 1 TP.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 32/2012 a jeho rozsudkom z 19. júna 2012 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € a trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 32/2012 a jeho rozsudkom z 19. júna 2012, ku ktorému malo dôjsť tým, že okresný súd neupovedomil sťažovateľa ako poškodeného v trestnom konaní o verejnom zasadnutí, na ktorom došlo k schváleniu dohody o vine a treste, čím zabránil jeho účasti na tomto zasadnutí, ako aj tým, že mu nebol doručený rozsudok okresného súdu z 19. júna 2012, ktorým okresný súd potvrdil schválenie dohody o vine a treste.

Z hľadiska posúdenia možného zásahu do označených práv sťažovateľa je podstatné jeho tvrdenie, že mu bola „*predovšetkým odňatá možnosť vyjadriť sa k schvaľovanej dohode o vine a treste*“ a že na verejnom zasadnutí mal „*eminentný záujem poukázať na spôsobenú zdravotnú ujmu... a na neprimeranosť uloženého trestu...*“.

Ústavný súd považuje za nevyhnutné poukázať na relevantnú zákonnú úpravu týkajúcu sa postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu v konaní o dohode o vine a treste.

Podľa § 232 ods. 1 Trestného poriadku ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú záver, že skutok je trestným činom a spáchal ho obvinený, ktorý sa k spáchaniu skutku priznal, uznal vinu a dôkazy nasvedčujú pravdivosti jeho priznania, môže prokurátor začať konanie o dohode o vine a treste na podnet obvineného alebo aj bez takého podnetu.

Podľa § 232 ods. 2 Trestného poriadku na konanie o dohode o vine a treste prokurátor predvolá obvineného; o čase a mieste konania upovedomí obhajcu obvineného a poškodeného...

Podľa § 232 ods. 3 Trestného poriadku ak došlo k dohode o vine, treste a ďalších výrokoch, prokurátor podá na súd v rozsahu dohody návrh na schválenie dohody o vine a treste... Ak nedošlo k dohode o náhrade škody, prokurátor navrhne, aby súd poškodeného odkázal s nárokom na náhradu škody alebo jej časti na občianske súdne konanie alebo iné konanie.

Podľa § 232 ods. 7 písm. d) Trestného poriadku dohoda o vine a treste obsahuje rozsah a spôsob náhrady škody, ak bola činom spôsobená...

Podľa § 232 ods. 8 Trestného poriadku dohodu o vine a treste podpíšu na znak súhlasu prokurátor, obvinený, obhajca a poškodený, ak úspešne uplatnil nárok na náhradu škody a zúčastnil sa konania.

Podľa § 232 ods. 9 Trestného poriadku ak nedôjde k dohode o vine a treste, prokurátor o tom vykoná záznam do spisu.

Podľa § 233 ods. 1 Trestného poriadku ak osoby uvedené v § 232 ods. 2 uzavreli dohodu o vine a treste, prípadne o ďalších výrokoch, prokurátor podá súdu návrh na schválenie tejto dohody.

Podľa § 332 ods. 1 Trestného poriadku návrh dohody o vine a treste sa prejedná na verejnom zasadnutí, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 332 ods. 2 Trestného poriadku ak súd neodmietol návrh prokurátora na dohodu o vine a treste podľa § 331 ods. 1 písm. b), doručí návrh obvinenému, jeho obhajcovi, poškodenému a jeho splnomocnencom...

Podľa § 332 ods. 3 Trestného poriadku rovnopis návrhu na dohodu o vine a treste spolu s upovedomením alebo s predvolaním na verejné zasadnutie treba doručiť tak, aby prokurátor, obvinený a jeho obhajca mali na prípravu na verejné zasadnutie od doručenia návrhu na dohodu o vine a treste aspoň päť pracovných dní. Túto lehotu možno skrátiť len s ich súhlasom. U ostatných osôb, ktoré sa na verejné zasadnutie predvolávajú alebo sa o ňom upovedomujú, treba zachovať aspoň trojdňovú lehotu.

Podľa § 333 ods. 1 Trestného poriadku verejné zasadnutie o návrhu na dohodu o vine a treste sa vykoná za stálej prítomnosti všetkých členov senátu, zapisovateľa, prokurátora, obvineného, a ak má obvinený obhajcu, aj za stálej prítomnosti obhajcu.

Podľa § 334 ods. 1 Trestného poriadku súd môže rozhodovať len o skutku, jeho právnej kvalifikácii, primeranosti trestu, ochrannom opatrení vo vzťahu k obvinenému, ako aj o výroku na náhradu škody v rozsahu uvedenom v návrhu na dohodu o vine a treste, ak obvinený odpovedal na všetky otázky „áno“.

Podľa § 334 ods. 2 Trestného poriadku ak súd dohodu o vine a treste, ktorá v navrhnutom znení nie je zrejme neprimeraná, ale ju nepovažuje za spravodlivú, oznámi svoje výhrady stranám, ktoré môžu navrhnúť nové znenie dohody o vine a treste. Na ten účel súd preruší verejné zasadnutie na potrebný čas. Ak sa strany dohodnú, postupuje sa

primerane podľa odseku 4; ak s dohodou o vine a treste nesúhlasí poškodený, postupuje sa primerane podľa § 232 ods. 3 posledná veta. Ak sa strany nedohodnú, postupuje súd podľa odseku 3.

Z obsahu citovaných ustanovení Trestného poriadku (najmä § 332 ods. 2 v spojení s ods. 3) vyplýva, že ak okresný súd sťažovateľa ako poškodeného v trestnom konaní aspoň neupovedomil o verejnom zasadnutí, na ktorom konal o návrhu prokurátora okresnej prokuratúry na dohodu o vine a treste, skutočne nedodržel postup vyžadovaný uvedenými procesnoprávnymi ustanoveniami.

Ústavný súd však v tejto situácii poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd predovšetkým skúmal, či nedodrzaním postupu okresným súdom mohlo z materiálneho hľadiska dôjsť k zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a do práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Z už citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že poškodený v trestnom konaní má reálnu možnosť ovplyvniť konanie o dohode o vine a treste iba vo vzťahu k rozhodovaniu a rozhodnutiu o náhrade škody. Je vylúčená akákoľvek možnosť, aby poškodený svojimi návrhmi mohol zasiahnuť do samotného rozhodnutia o vine a treste obvineného.

Z vyjadrenia sťažovateľa vyplýva, že svojou účasťou na verejnom zasadnutí chcel poukázať na neprimeranosť dohodnutého trestu. Túto skutočnosť však evidentne ovplyvniť nemohol, a to ani v prípade svojej osobnej prítomnosti na verejnom zasadnutí. Táto časť dohody, t.j. „dohodnutie“ výšky trestu, je iba v moci prokurátora a obvineného. Z materiálneho hľadiska preto v tomto ponímaní nemohlo dôjsť ani k zásahu do označených práv sťažovateľa zaručených ústavou a dohovorom.

Námietku sťažovateľa, že sa k samotnej dohode o vine a treste nemohol vyjadriť, nemožno celkom akceptovať. Ústavný súd uznal, že pokiaľ sťažovateľ nebol upovedomený o verejnom zasadnutí, a teda nebol na ňom prítomný, nemohol sa na tomto zasadnutí k návrhu dohody vyjadriť. Na druhej strane dohoda o vine a treste sa kreje v konaní pred príslušným prokurátorom. Trestný poriadok vyžaduje (pozri § 232 ods. 2), aby prokurátor o čase a mieste konania o dohode o vine a treste upovedomil okrem iných aj poškodeného, a taktiež Trestný poriadok (§ 232 ods. 8) upravuje, že návrh dohody o vine a treste podpisuje na znak súhlasu aj poškodený.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ bol 14. mája 2012 prítomný na konaní o dohode o vine a treste pred prokurátorom okresnej prokuratúry, na ktorom bol obsah dohody dohodnutý v takom znení, aký bol v konečnom dôsledku okresným súdom schválený, a sťažovateľ zápisnicu o tomto konaní (pred prokurátorom okresnej prokuratúry) podpísal. Je nepochybné, že vedomosť o znení dohody o vine a treste mal a nič nebránilo, aby sa k tejto vyjadroval.

Znova je však potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ ako poškodený v trestnom konaní mohol svojimi návrhmi a vyjadreniami ovplyvniť jedine rozhodovanie a rozhodnutie

o náhrade škody a v prípade „nedohody“ o náhrade škody by bol odkázaný s týmto nárokom na občianske súdne konanie (§ 232 ods. 3 posledná veta a § 334 ods. 2 tretia veta Trestného poriadku). V konečnom dôsledku sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu odkázaný na občianske súdne konanie.

Z tohto pohľadu nemohlo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 32/2012 a jeho rozsudkom z 19. júna 2012, ktorým bolo potvrdené schválenie dohody o vine a treste, dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa ako poškodeného v trestnom konaní (v materiálnom zmysle), a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

K namietanému postupu okresného súdu v súvislosti s doručovaním rozsudku č. k. 5 T 32/2012-153 z 19. júna 2012, ktorým bol schválený návrh dohody o vine a treste, je potrebné dať za pravdu sťažovateľovi, že podľa § 173 ods. 1 Trestného poriadku sa rovnopis rozsudku doručí okrem iných aj poškodenému, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie práva na „spravodlivý proces“ nedoručením mu rozsudku, ale zároveň uvádza, že „po naliehaní právneho zástupcu sťažovateľa“ mu bol rozsudok 22. novembra 2012 doručený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Z príloh sťažnosti podanej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu podal (podanie zo 7. novembra 2012) okresnému súdu „v zmysle § 62

a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov... sťažnosť proti postupu sudcu Okresného súdu Trnava...“, v ktorej okrem iného namietal aj nedoručenie rozsudku.

V danom prípade sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca, správne využil možnosť požiadať o ochranu svojich základných práv priamo okresný súd, v kompetencii ktorého bolo napraviť prípadný neoprávnený zásah do práv sťažovateľa. Tým bol okresnému súdu daný priestor, aby sám poskytol ochranu označeným právam. Keďže zo strany konajúceho všeobecného súdu došlo k náprave a rozsudok č. k. 5 T 32/2012-153 z 19. júna 2012 bol sťažovateľovi doručený, javí sa sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnená, preto ju ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z tohto dôvodu odmietol.

Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších požiadavkách sťažovateľa, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v otázke namietaného porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2013